

Roos van Rijswijk – Cadeautje. Tekst A (zonder uitleg)

Uit: De olifant van de bovenbuurman. (Querido, 2018, p. 24-26)

Cadeautje (1)

De olifant van de bovenbuurman is met het verkeerde been uit bed gestampt.

‘Ik verveel me,’ zegt ze tegen de bovenbuurman, maar hij heeft het te druk met het legen van zakken knikkers op de laminaatvloer.

Olifant schopt geïrriteerd een boekenkast om.

‘Weet je wat het is?’ vervolgt ze. ‘Ik ben gewoon zo klaar met ménsen. Ze juichen voor peroxideblonde politici en eten patatjes oorlog in de trein. Ze gooien hun rotzooi op straat. Ze hebben het hoverboard uitgevonden. Ze lachen je uit als je niks van de Russische Bibliotheek hebt gelezen.’

De bovenbuurman leegt de laatste zak knikkers. Als zijn theorie klopt, hoeft hij nu nooit meer lopen in huis, maar kan hij overal ruggelings heen rollen.

‘BOVENDIEN,’ gilt de olifant, ‘DOEN MENSEN ALTIJD HEEL BADINEREND TEGEN ME, ALLE MENSEN; EN DAT VINDEN ZE DAN HEEL VANZELFSPREKEND, ALSOF IK HET NIET DOORHEB, ALLEEN MAAR OMDAT IK EEN OLIFANT BEN, ALSOF JULLIE ALLEMAAL EINSTEIN ZIJN, STELLETJE MOTHERFUCKERS.’

Jaha, denkt de bovenbuurman, die zich nogal gediscrimineerd begint te voelen, maar ook wel begrijpt dat de olifant het in een fysieke krachtmeting waarschijnlijk zou winnen. Met lede ogen ziet hij aan hoe de olifant pissig een keukenkastje van de muur tikt.

‘Olifant,’ zegt hij, ‘als je nou gewoon even je slurf hield en onder de douche ging staan.’

Mokkend gaat de olifant van de bovenbuurman akkoord, ze sloft naar de badkamer. Vol spanning wacht de bovenbuurman op wat er na de stilte zal komen.

‘O MIJN GOD’, tettert Olifant, ‘IK HOU VAN JE!’

Bovenbuurmans ogen vullen zich met tranen van ontroering als hij ziet hoe zijn olifant de jonge kangoeroe op haar rug tilt.

‘Gefeliciteerd, mop,’ zegt hij, ‘het is drie jaar geleden dat je hier kwam wonen. Je dacht toch niet dat ik dat vergeten was?’

Nee, natuurlijk dacht ze dat niet. Ze zou niet durven. Teder pulkt ze de strik van Kangoeroes staartje.